

För Norsesund i tid – och rum

NORSESUND: Den försvunna tiden, mörk materia och stark sammanhållning. Allt detta går att bevittna och förundras över på en konstvandring i Norsesund.

Söndag, mitt på dagen. Noteringen är egentligen onödig då man ser vilken dag det är genom att bara lyfta huvudet mot himlen. Grått i öster, grått i väster. Men denna dag behövs inte ljuset från vår närmaste stjärna. För det strålar klart och vackert, åtminstone på denna lilla plätt på jorden – Norsesund. Husen och ateljéerna är besjälade av kreativitetens låga.

Gör tapeter

Som i grafikern Daniel de Fine Lichts utställningslokal. Kontrasterna är hårda, mellan det svarta och det vita, men linjespelet är poetiskt elegant. Och hans skapelser kan snart hänga på din vägg, eller, ja, vara din vägg.

– Tapeter och fondväggar är det nya som jag förhoppningsvis kommer att arbeta med framöver, säger Daniel.

Från Daniels lokal är det bara ett stenkast till det gamla karosseriet, som utgör Norsesundsgruppens konstvandringens centrum. Här hänger minst ett verk av de 25 utställarna. Och här kan man också vila benen, och inta en fika. Vid ett av de runda borden sitter vännerna Lotta Brännstedt, Birgitta Green, Lotta och Eva Ekenger.

– Jag är imponerad av kreativiteten i Norsesund, säger Lotta.

Lite längre in i lokalen återfinns konstnären, tillika

BESÖKARE. Alice Nilsson, från Lerum, stiftar bekantskap med Agneta Segerfelts konstnärskap.

Foton: MIKEY LENNARTSSON

utställningsvakten, Karin Flodhammar, som visar runt bland alla olika verk.

– Det är en väldig spridning av material. Vi har måleri, glaskonst, grafik och film, säger Karin.

Och film har hon själv skapat, ur ett – hör och häpna – vykort. Vykortet föreställer den så kallade Glaskyrkan, som uppfördes av det Swedenborgianska sällskapet, i Kalifornien mellan 1949-1951. Karin har sedan plockat, och flyttat runt människorna framför kyrkan på ett mycket suggestivt sätt.

En våning upp har Agneta Segerfelt sin ateljé, sedan ett år tillbaka. På ena väggen i rummet hänger några avslutade abstrakta verk, vid sidan om dessa halvfärdiga och mitt i rummet en vit duk. Vi börjar med den.

Vad ska det här bli?

– Det vet jag aldrig i förväg. Man måste tillåta att det händer saker på vägen, annars blir jag slav under min tanke, säger Agneta.

Klockan och tiden

Men att även detta kommer bli ett abstrakt verk är nog ingen vild gissning.

– Jag är urkass på att återge något, och det beror nog på att jag inte är intresserad av det.

Hur vet du när du är "klar" med ett konstverk?

– Det faller sig ofta naturligt. Man släpper det, tar ett nytt andetag och känner att det är färdigt.

Efter några ytterligare andetag lämnar vi karosseriet och sätter kurs mot Gallvik. Hemma hos Norsesundsgruppens ordförande, Ann-Ci Lifmark, är det inte svårt att förstå varför en människa kan få kreativa impulser. Utsikten från gårdsplanen, över sjön, är bländande vacker.

"Hinner prata"

Och förutom Ann-Ci, som arbetar med måleri, finns även vännen och glaskonstnären Stefan de Fine Licht och barnbarnet tillika garnkonstnären Sofie Zander på plats.

– Det som är roligt när man ställer ut hemma är att man hinner prata med besökarna, säger Ann-Ci.

Som ordförande för föreningen kan Ann-Ci inte bara tala konst, utan även siffror – imponerande sådana.

– Vi är nu 52 medlemmar (i Norsesundsgruppen, som i mars i år slogs samman med den lokala Kulturgruppen reds anm). Och det är 274 boende i Norsesund.

Vidare berättar Ann-Ci att alla som vill har fått vara med och ställa ut sina verk, vilket förklarar skapelserna vid väggkanten som reporterögonen noterat från redaktionsbilsfönstret.

– Vi försöker göra saker där alla kan vara med.

Rumstidskvadrat

Sedan mot Vässenbo. Men där har i alla fall reportern svårt att hänga med. För med stilig basker och förtroendegivande mustasch hälsar en man som heter Stephan Mangold. Och hans konst, eller kanske tankekonstruktioner är bättre ord, är inte helt lätta att greppa.

Det handlar om dimensioner, och förklaringen av dessa är utställda i form av rörkonstruktioner. Vi börjar med den enklaste. Fyra rör ihopsatta till en fyrkant. Ok, en baggis. Någon meter bredvid i kalhyggsvallen ett rum. Jaja.

– Men efter tre dimensioner blir det Einstein av det hela, säger Stephan. Elektronikingenjören, till

vardags på Chalmers Industriteknik, är helt klart pedagogisk. Men det hjälper inte. I reporterblocket antecknas spridda skurar, varav den längsta sammansättningen av ord är: "hastighetsförändringar kröker rumtid."

– Här är den femte, och då blir det rotation. Jag påstår alltså att det finns en dimension till, en rumstidskvadrat.

Vad har konsten att lära av fysiken?

– Ingenting... Konsten är dimensionslös. Den har inga begränsningar.

Rotation avslöjar nämligen den mörka materian som finns i universum, säger Stephan. Annars hade allt inte hängt ihop.

Och det är tur det, för sträckan från dimensionsutställning till keramikern Barbara Matzdorf och författaren och docktillverkare Maud Magold, den hänger ihop bra, även om vägen är lite uppluckrad på grund av vätan.

Barbaras skapelser kan, mot bakgrund av samtalet med Stephan, ses som vackra skärvor och utsnitt av universums inneboende skönhet. Och Mauds dockor ger ett eko från både den reella och fantasins värld i ett.

I Norsesund kan man uppleva det mesta. Tur att det är konstvandring nästa helg också.

MÅRTEN ÖHMAN

ORDFÖRANDEN TALAR. Ann-Ci Lifmark, till vänster och barnbarnet Sofie Zander visade upp sina verk i Gallvik.